

Het verhaal van een lotgenoot... (3)

'IK VOEL ME NIET MEER EENZAAM'

'Ik heb kanker'. Dat is een zin die je vroeger niet eens uit kon of mocht spreken. Tegenwoordig lijkt het bijna normaal en kijken er weinig mensen meer van op, als je dat zegt. Natuurlijk is het fijn om de dingen te zeggen zoals ze zijn. Maar normaal? Dat zal het, voor mij althans, nooit worden.

Vijf jaar heb ik gestreden tegen allerlei gevoelens die er door me heen gingen. Van ongeloof tot verdriet. Van angst, tot enorme boosheid. Van machteloosheid, tot compleet verlies van vertrouwen in je eigen lichaam. Het meest nare gevoel? Dat het nooit meer zal zijn als voorheen...

Toen ik op 47 jarige leeftijd mijn baan als verpleegkundige verloor en ik 100% arbeidsongeschikt werd verklaard, zakte de grond onder mijn voeten weg. Dat was het punt waarop ik dacht, "nou red ik het niet meer alleen". Ik werd depressief, had het gevoel dat mijn omgeving geforceerd met mijn ziekteproces omging. Heel goed bedoeld allemaal, maar voor mij werkte het averechts. Ik voelde me nog eenzamer dan ik al was.

Niks voor mij toch?

Midden in een van mijn pieknachten ging ik Googlen. Uiteindelijk kwam ik terecht bij de termen 'inloophuis' en 'Marikenhuis'. Nooit van gehoord en niks voor mij, dacht ik. Maar het feit dat ik de volgende ochtend meteen ging bellen voor meer informatie zei natuurlijk al genoeg. Vanaf dat moment ging alles in een stroomversnelling. Ik kwam binnen in het Marikenhuis, het voelde direct als een warm bad. Wat een lieve mensen allemaal, en ze luisteren ook echt. Dat vond ik zo bijzonder...

Alles wat het Marikenhuis te bieden heeft heb ik geprobeerd. Ik had gesprekken met een coach en met een arbeidsdeskundige, en gaf me over aan energetische therapie.

Maar een lotgenotengroep ging ik niet doen. Niks voor mij toch...?

Een paar dagen later sloot ik natuurlijk aan bij een lotgenotengroep. Als een emotioneel wrak vertelde ik er mijn verhaal. Iedereen leek zo onder de indruk, dat ik dacht "maar zo erg kan het toch niet zijn?" Vanaf dat moment kwam er een heel ander proces op gang. Een proces van geestelijke groei. Je gaat werkelijk alles in een ander perspectief zien. Alle gevoelens zijn normaal en mogen er zijn. Daarvoor dacht ik dat ik nooit meer gelukkig kon en mocht zijn. Want hoe kun je nou genieten, als er altijd die angst is, als je je schuldig voelt omdat je te gerust bent? Immers, achter de volgende hoek schuilt misschien weer iets dreigends...

Allemaal in hetzelfde bootje

Doordat je met mensen praat die jou ook echt horen en oprecht met je meeleven en denken, gaat 'het zware, drukkende' gevoel eraf. Ik zag dat iedereen in de groep dezelfde ontwikkeling doormaakte. Dat is heel bijzonder, en je bent oprecht blij als iemand een goede uitslag heeft gehad, of gewoon zelfs een goede week! We zijn zo hecht geworden met elkaar. We hebben diepe, maar ook luchtige gesprekken gehad. Gehuild, maar zeker ook gelachen! En dat neem je mee voor de rest van je leven!

Ja, kanker is zwaar. Maar ik voel me niet meer eenzaam. Als ik angstig of verdrietig ben kan ik dat delen. Ik voel me dankbaar, dankbaar voor mijn lotgenoten en dankbaar voor de vrouwen die met hun enorme betrokkenheid leiding en vorm hebben gegeven aan de groep. Ik wil in de toekomst ook vrijwilligerswerk gaan doen in het Marikenhuis. Als ik er voor mensen kan zijn zoals zij allemaal er voor mij waren en nog zijn, is het voor mij meer dan de moeite waard!

